လှိုင်စာပေ

မြပုလဲခင်

နိုးတစ်ဝက်
အိပ်မက်

စ/ဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အပိုင်း တစ်

အခန်း(တစ်)

'မမကြီး သတိုးကို မမကြီးပဲ ကျောင်းပို့မှာ လား'

အဖြူထည်သည် ပင်ကိုက ခပ်အေးအေးဖြစ်၍ အနုမြူခေတ်၌ မွေးဖွားလာသော မောင်အငယ်ဆုံး၏ ခြေလှမ်းကို လိုက်မမီအောင်ဖြစ်ရလေသည် မို့ အစ်မဖြစ်သူကိုသာ အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

'အေးလေ ဈေးသွားရင်း ဝင်ပို့လိုက်မယ်'

မမကြီးမိုးမြင့်ထည်ကတော့ ဒေါင်းတိ မောင်းတိနှင့် ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ကျားကျားယားယားနှင့် ယောက်ျားတစ်ဦးပမာ အားကိုးရလေသည်။

'သတိုး ပြီးပြီလား'

'မပြီးသေးဘူး မမကြီးရေ ဒီမှာ သနပ်ခါးလိမ်းပေးလို့ လည်း မရဘူး'

အဖြူထည်၏ ခပ်ပျော့ပျော့လေသံလေးကြောင့် မိုးမြင့်ထည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

'ထားခဲ့လိုက် ငါလာမယ် နင် ဒီမှာ ထမင်းချိုင့်လာထည့် ပေးလိုက်တော့'

‘ဟုတ်ကဲ့’

အဖြူထည် ဝမ်းသာသွားသည် ။ ကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲက လွတ်မြောက်သွားသလိုမျိုး သတိုးကို မျက်စောင်းထိုးကာ

‘ကောင်းတယ် မမကြီးနဲ့ မှ နင်သိမယ်’

သတိုးဝင့်ထည်က မမှုသည့် ဟန်မျိုး မျက်နှာချိုကာ

‘မမကြီးနဲ့ သားက အမြဲတွေ့နေတာပဲဟာ’

‘ဟင်း မမကြီးကို မကြောက်ဘူးလား’

‘ဟင်းဆိုရင် ထမင်းနဲ့ တွေ့သွားမှာ ’

အဖြူထည် သတိုးဝင့်ထည်ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်မိလေသည် ။

‘မမကြီးကို လာခိုင်းရမလား မင်း မမလေး လိမ်းပေးတာ လက်ခံမလား’

‘မမလေးပဲ လိမ်းပေးပါ မမကြီးလိမ်းပေးရင် ကျားကျားကြီး’

အဖြူထည် သတိုးဝင့်ထည်နှင့် နားလည်မှုရသွားလေပြီ။ ဒီကောင်က ဒီလိုပင်။ အနည်းငယ်တော့ ကျီတိုက်လိုက်ရမှ ။ သူ့ကိုနိုင်တာ မမကြီး တစ်ယောက်တည်းရှိလေသည် ။

‘ရပြီ မမကြီး ဖြူပဲ လိမ်းပေးလိုက်တော့မယ်’

‘အေး အေး ငါ ကားထုတ်ထားလိုက်တော့မယ် သတိုး အမြန်ဆုံးဆင်းလာခဲ့နော် ကိုယ့်ခြင်းတောင်း ကိုယ်ဆွဲ၊ ကိုယ်လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ခဲ့ကြားလား သတိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ’

သတိုးဝင့်ထည်က လူကြီးလေသံနှင့် လှမ်းဖြေလိုက်၏။ သတိုးဝင့်ထည်က ခုမှ ခြောက်နှစ်သားသာ ရှိသေးသည် ။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် သူတို့ မောင်နှမ (၃)ယောက် သိပ်ကွာခြားနေသည် ။ မမကြီးမိုးမြင့်ထည်က အသက်(၃၂)နှစ်၊ အဖြူထည်က (၂၇)နှစ်၊ မောင် နီဝင့်ထည်က (၂၄)နှစ်ရှိပြီးမှ မိခင်ဒေါ်သက်သက်မာက သွေးဆုံးသားဆုံးဆိုသလို (နွားအိုနောက်ကျသား) သတိုးဝင့်ထည်ကိုမွေးပြီး နှစ်ခါလည်၌ မြန်မာအယူ နှလုံးလေဖြတ်၊ အင်္ဂလိပ်အယူ ဟတ်အတက်ခ်နှင့် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေတော့ သတိုးဝင့်ထည်၏ တာဝန်သည် ဖခင်ကြီးဦးဝင့်ထည်နှင့် အဖြူထည်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက်အပေါ်သို့ စုပြုံကျရောက် လာလေတော့သည် ။ မိတဆိုးလေးမို့ မထိရက် မတို့ ရက် မရိုက်ရက်။ အားလုံးက ဝိုင်းပြီးချစ်ခင်ကာ အလိုလိုက်ထားလေတော့ သတိုးဝင့်ထည်က အနည်းငယ် ဆိုးချင်လာသည် ။ ဒီတော့ မမကြီးက အစ်မကြီးအမိအရာ ပီပီ ခေါင်းခံကာ အမာခံလုပ်ကာ ခပ်တင်းတင်း ခပ်တည်တည် ဆက်ဆံရလေသည် ။ ဒီလိုမှ မလုပ်လျှင်လည်း မဖြစ်တော့။ ယောကျ်ားကလေးများကို ငယ်စဉ်ကတည်းက နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်ထားနိုင်ကာမှ တန်ကာကျလေသည် ။ အဖြူထည်က သတိုးဝင့်ထည်ကို သနပ်ခါး လူးပေးရင်း သတိုးအကြောင်းကို တွေးနေမိသည် ။

'မမလေး သွားပွတ်တံလေးနဲ့ ခြစ်ပေးဦးလေ'

'အေးပါ'

'ဆရာမက သားကို ပါးကွက်ကလေးနဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်တဲ့ ဘယ်သူလိမ်းပေးတာလဲ မေမေလားတဲ့ '

အဖြူတည်ရင်၌ နင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သတိုးဝင့်ထည် မိခင်အကြောင်းမေး လာလေတိုင်း အဖြူထည်၏ ရင်မှာ နင့်ခနဲနေအောင် နာ

ကျင်တတ်လေသည်။

'ဒီတော့ သားက ဘာပြောလိုက်သလဲ'

'မေမေသေသွားပြီလို့ '

သတိုးဝင့်ထည်ကို ဖခင်က အမှန်တရားနှင့် လောကဓံအကြောင်းသိစေရန်ဟု ဆိုကာ ကျောင်းစတက်ခါနီးကတည်းက သင်ကြားပေးထားသည်။

သတိုးကလည်း သင်လျှင် သင်သကဲ့သို့ လိုက်နာနိုင်၏။

'သား အဖေနာမည်မေးရင် ဘာပြောရမလဲ သား'

'ဦးဝင့်ထည်'

'အမေနာမည်မေးရင်ကော'

'ဒေါ်သက်သက်မာ'

'ဖခင်က ဘာလုပ်သလဲ'

'ပွဲရုံလုပ်တယ်'

'အမေ ကကော'

'အမေက သေသွားပါပြီ'

'ဟုတ်ပြီ ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားသလဲ'

'သားကို မွေးကတည်းကလို့ ပြောပါ့မယ် ဖေဖေ'

'အေး အေး'

'သားလိပ်စာကို မေးရင်ကော'

‘…’

သတိုးဝင့်ထည်သည် သင်လျှင်သင်ကြားပေးသလောက် နာခံလွယ်၊ တတ်လွယ်သော ကလေးဖြစ်သည်။

ကျောင်းမှာ လည်း သူငယ်တန်း၌ အဆင့်တစ်ကို ဒိုင်ခံ.ယူထားသကဲ့သို့ ပထမတန်း၌ လည်း နှစ်ဝက်ထိ ပထမကိုဘယ်သူမှ မပေးသေးသူ ဖြစ်သည်။

‘ဟိုမောင်နှမ မပြီးသေးဘူးလား’

မမကြီးမိုးမြင့်ထည်၏ အသံသည် အိမ်အောင်ထပ်မှ နေ၍ ဟိန်းထွက် လာလေသည် ဖြစ်ရာ အဖြူထည်က

‘ပြီးပြီးပါပြီ မမကြီး’

‘လာပါပြီ မမကြီး’

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အသံပြုလိုက်ကြသည်။

အဖြူထည်က သတိုးဝင့်ထည်၏ ကော်လံကလေးကို ခေါက်ချိုးအတိုင်း ချိုးပေးလိုက်ပြီးနောက် သတိုးဝင့်ထည်၏ လက်ကို ဆွဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

***

အခန်း(၂)

သတိုးဝင့်ထည် ကျောင်းသွားသည် နှင့် သူတို့ အိမ်ကြီးသည် ပျင်းရိခြောက်သွေ့ခြင်းနှင့် ကြီးစိုးသွားခဲ့လေသည် ။ စခန်းသာမြို့၏ စီးပွားရေးက နယ်စပ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေး အချက်အချာ ကျလှသည် ။ ထို့ပြင် လှပသောတောတောင် သဘာဝရှုခင်းများ နှင့် ဥယျာဉ်ခြံလုပ်ငန်းများကလည်း ရှိနေသဖြင့် နေပျော်သော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည် ။ ဘွဲ့ရပြီးဖြစ်သော အစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက ဖခင်စီးပွားရေး၌ ကူညီသည် ။ နောက် မောင်တစ်ယောက်ကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နေသည် ။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းပြီး ကျေးရာဒေသ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်မည်ဟု ဆိုသော်လည်း သူတို့ စခန်းသာမြို့ကိုတော့ ဦးစားပေးလျှောက်ထားသည် ။ စခန်းသာသည် သူတို့ ဇာတိမြို့မဟုတ်၊ စီးပွားရေးအတွက် အခြေချပြီး အိမ်ဝယ်၊ မြေဝယ်၊ ဥယျာဉ်ဝယ်နှင့် ပွဲစားလုပ်ငန်းအခြေတည်ကာ တိုးချဲ့နေထိုင်သည် မှာ သတိုး တစ်သက်ဖြစ်သည် ။ အဖြူထည် အကြောင်းအရာတချို့ကို မေ့နေသည် ။ သူ မန္တလေးမှာ ဒုတိယနှစ်အဝေးသင်ပြန်တက်သည် ။ ဘွဲ့တစ်ခုရခဲ့သည် ။ ဒါကိုတော့ မှတ်မိသည် ။

'မမလေး အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်'

'ဘယ်ကလဲ'

ဖခင်က အိမ်ကို လူအဝင်အထွက်များ တာကို မကြိုက်ချေ။ ပွဲရုံသို့လည်း အဖြူထည်ကို မခေါ်။ အဖြူထည်ကို အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟီရလောက်ကိုသာ လုပ်စေသည်။ သတိုးကို စာသင်ပေး။ ဤမျှလောက်ပင်။

'ရန်ကုန်ကတဲ့'

အဖြူထည် ရွှေမိနှင့် အတူ ခြံစည်းရိုးတံခါး ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ ခြံတံခါးဝတွင် စူပါရဖ် ဗင်ကားတစ်စီး ရပ်ထားပြီး ကားနံဘေးကို မှီကာ သူတို့ ထွက်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေပုံရသော လူတစ်ဦးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

အဖြူထည်က သင်းသင်းကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။ အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခန့်ညားသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူကလည်း အဖြူထည်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။

'ဦးဝင့်ထည်တို့ အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်'

ထိုသူက တဒင်္ဂအကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး စကား အရင်စ,လိုက်သည်။

'ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'ဦးဝင့်ထည် ရှိပါသလား'

'ဖေဖေ ခရီးသွားပါတယ်ရှင်'

'ကျွန်တော့်ကို နီဝင့်ထည် လွှတ်လိုက်လို့ ပါ စာနဲ့ ပစ္စည်းလည်း ပေးရင်းပါ'

လူပုံစံကြည့်ရသည် မှာ လူကြီးလူကောင်းပုံစံပေါက်နေသည် ပဲ။ လူဆိုးကြမ်းပိုးပုံမှ မဟုတ်လေပဲ။

‘အိမ်ထဲဝင်ပါရှင်’

အဖြူထည်က သင်းသင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

သင်းသင်းက ကားဝင်နိုင်စေရန် ဘီးတပ် ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်လေသည် ။ အဖြူထည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့လေသည် ။ တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလိုပင် အဖြူထည်လည်း အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်အရောက် ဧည့်သည် ၏ ကားကလည်း အရောက်နှင့် ဆုံစည်းမိကြသည် ။

‘အိမ်ထဲ ကြွပါရှင်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာဆက်တီသို့ ညွှန်ကာ

‘ထိုင်ပါရှင်’

ဧည့်သည် ရှားပါးသောအိမ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဖြူထည်အတွက် ဧည့်သည် ကိုမည်ကဲ့သို့ ဧည့်ခံရမည်ကို မသိအောင်ဖြစ်မိသကဲ့သို့ အဖေဆူမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိလေသည် ။ မမကြီး မိုးမြင့်ထည်ကလည်း တော်တော်နှင့် ပြန်လာဦးမည်မဟုတ်။

‘ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ပါ။ စခန်းသာဆေးရုံကို ဆေးရုံအုပ်အနေနဲ့ ပြောင်းလာတာပါ နီဝင့်ထည်က ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလိုခင်တဲ့ သူပါ နီဝင့်ထည်က စာပေးလိုက်တယ်’

‘သြော် ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ အားနာလိုက်တာ မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည် ဖြစ်နေပြီး အိမ်မှာ ကလည်း မိန်းမသားချည်းပဲဆိုတော့’

‘ပြဿနာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒီမှာ က နီဝင့်ထည်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ’

ရည်မွန်သော ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က အပြုံးကလေးဖြင့် သဘော ထားကြီးကြောင်းပြသကာ ပြော လိုက်လေသည် ။ နောက်ပလပ်စတစ် အိတ်ထူနှင့် ထည့်ပေးသော ပစ္စည်းထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက် သည် ။

'ကျွန်တော် ဆေးရုံကို သတင်းသွားပို့လိုက်ပါဦးမယ်'

'ဟင် ဆေးရုံတောင် မသွားရသေးဘူးလား'

အဖြူထည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပေး လိုက်လေသည် ။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က ပြုံးကာ

'ဒီကိုပဲ တန်းလာခဲ့တာပါ'

အဖြူထည်မှာ ဘာမှ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ ဖခင် ဦးဝင့်ထည်သည် အိမ်သို့ ဧည့်သည် များ ခေါ် လာလေ့မရှိသကဲ့သို့ သားသမီးများကိုလည်း ဧည့်ခံခိုင်းခြင်းမရှိချေ။

အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပြည်တွင်းပြည်ပဧည့်သည် များကို စားသောက် ဆိုင်၌ သာ လိုက်လံတည်ခင်းဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ့ရှိသကဲ့သို့ ညအိပ်ရန် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သည့် ဧည့်သည် မျိုးကိုလည်း သူ့အဆင့်အလိုက်သူ တည်းခိုခန်း၊ ဟိုတယ်တို့ ၌ တည်းစေနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးသူဖြစ်သည် ။

'ဒေါက်တာ ဘရိတ်ဖတ်စ် သုံးဆောင်ပြီးမှ သွားပါလား ရှင် ကျွန်မ အခု ချက်ချင်းပြင်ဆင်လိုက်ပါမယ်ပါ'

အဖြူထည်က အားနာစွာဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထပြန်ပြင် လိုက်သည် ။ ထို့အတူ ဧည့်သည် ကပါ လိုက်ထပြီး

'နေပါစေ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ အဖြူထည် ကျွန်တော် လမ်းမှာ သောက်ခဲ့

ပြီးပါပြီ ခွင့်ပြုပါ ကျန်းမာရေးအတွက် အကူအညီလိုအပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေးဆက်သွယ်နိုင်ကြောင်း အဖြူထည်ရဲ့ ဖခင်ကို ပြောပေးပါ၊ ကျွန်တော်လည်း အားရင်လာတွေ့ပါဦးမယ်'

အဖြူထည် အားနာစွာဖြင့် ခေါင်းကိုညိတ်ကာ

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေတို့ ဒေါက်တာ့ကို လာတွေ့မှာ ပါ'

'ရပါတယ်ခင်ဗျာ လူကြီးနဲ့ လူငယ် ကျွန်တော်ကပဲ လာတွေ့ရမှာ ပါ'

'ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဒေါက်တာရယ် ကျွန်မတို့ က ဒေသခံတွေပဲ။ ဒေါက်တာက ကျွန်မတို့ ဒေသခံတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို တာဝန်လာယူပေးတဲ့ ဧည့်သည် ပေပဲ ကျွန်မတို့ ဘက်က တာဝန်ကျေသင့်ပါတယ်'

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ကို အားနာစွာဖြင့် အဖြူထည်က လေပြည်လေးသွေးလိုက်သည် ။

'အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် အဖြူထည် ကျွန်တော် ဒီဒေသမှာ အနည်းဆုံးနှစ်နှစ်တော့ ကြာဦးမှာ ပါ'

ယခုမှ သတိပြုမိလိုက်သည် ။ 'အဖြူထည်' ဟု မည်သူမှ မိတ်ဆက်မပေးပါဘဲလျက် ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က သုံးစွဲသွားခဲ့လေသည် ။

'ကျွန်မကို အဖြူထည်မှန်း ဒေါက်တာက သိတယ်'

'နီဝင့်ထည်မှာ မိသားစုဓာတ်ပုံရှိနေတယ်မှတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'နီဝင့်ထည် ပြထားလို့ ဓာတ်ပုံထဲက အဖြူထည်တို့ မိသားစုနဲ့ ကျွန်တော် ရင်းနှီးနေပြီးသားပါ'

'ဩော် ဟုတ်လား'

သွားတက်ကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးပြီးစကားပြောတတ်သော ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ကိုကြည့်ပြီး အဖြူထည်၏ ရင်ထဲ၌ ရင်းနှီးသလို ခံစားလိုက်ရလေသည် ။

'မြင်ဖူးသလိုလိုပါပဲ ဘယ်မှာ ပါလိမ့်' ဟု ။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ် ပြန်တက် ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ သူ့အားလက်တစ်ဖက်ပြကာ ထွက်ခွာသွားသည် ကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သည် အထိ မျက်စိတစ်ဆုံးငေးကြည့်ပြီး အဖြူထည်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ ဖခင်သိလျှင် ဘာပြောဦးမည်မသိ။ လောလောဆယ် မမကြီး ပြန်လာလျှင် အဖြူထည်အရင်ပြန်ပြောရမည် ။ အဖြူထည် အဝေးမှ ဧည့်သည် တစ်ဦးကို ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံမိခြင်း သည် အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခြင်း မဟုတ်ဘူး ဟု ထင်ပါသည် ။

***

အခန်း(၃)

'ညီမ မမှားပါဘူး နီကလည်း တော်ရုံလူကို အိမ်ကိုလွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ ဖေဖေ့အကြောင်း သူသိနေတာပဲဟာ'

မမကြီးမိုးမြင့်ထည်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရမှ အဖြူထည် သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်သည် ။ ရင်ထဲမှ ပူပန်မှု အလုံးကြီးလည်း လျော့ပါးလေသည် ။

'ရုပ်ရည်ကကော'

'ချောတယ် ဆိုရမလား ... ယောကျ်ားပီသပြီး ခန့်ညားတယ်ဆိုရမလား မသိဘူး တော်တော်ကြည့်ကောင်းတယ် မမကြီး'

'အသက်အရွယ်ကကော'

'မမကြီးတို့ အရွယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

'အင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'သြော် ဖေဖေ့နာမည်တပ်ထားတဲ့ နီ့စာတော့ ရှိတယ် ဖြူ မဖတ်ရဲဘူး
'

'အေးလေ ဖေဖေလာမှ ပဲ ပေးလိုက်တာပေါ့ ညီမပဲ သိမ်းထားလိုက် မမကြီးက အလုပ်များ တော့ မေ့နေမယ်'

အဖြူတည်က သိမ်းထားသော စာကို ကမ်းပေးလိုက်ရာ မမကြီးမိုးမြ

င့်ထည်က လှမ်းမယူဘဲ အဖြူထည်ကိုပင် ပြန်သိမ်းထားခိုင်းလိုက်သည် ။

'ဖြူလည်း အိမ်မှာ နေရတာ ပျင်းတယ် မမကြီးရာ ပွဲရုံမှာ လည်း ဝိုင်းကူစရာမလိုရင် ဆရာမအလုပ် လျှောက်လွှာတင်ရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်'

အဖြူထည်က မိုးမြင့်ထည် ဝယ်လာသော ဘုရားပန်းများကို အရွက် သင်ရင်း ပြော လိုက်လေသည် ။

မိုးမြင့်ထည်က ပွဲရုံသို့ ပြန်ထွက်ရန် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းသည် တုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသည် ။

ညီမဖြစ်သူ အဖြူထည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ရင်ထဲ၌ ယူကျုံး မရသော ကရုဏာအိုင်လေးက စီးရစ်လေသဖြင့် သူ့အကြည့်တွင် ကရု ဏာရိပ်တို့ ယှက်သန်းသွားလေသည် ။

အဖြူထည်သည် တကယ့်ကို အဖြူရောင်သက်သက်။

အမည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာပင် အဖြူထည်သက်သက်နှင့် စင်ကြယ် လွန်းသော ညီမအတွက် သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းတို့ ကို ပေးဆောင်ချင်ပါ သည် ။ သို့သော် သားသမီးအပေါ် အချစ်ပိုကာ ခဲမှန်ဖူးသောစာသူငယ်ပ မာ ဖြစ်နေသည့် ဖခင်က အဖြူထည်ဆန္ဒကို ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဒါကလည်း ဖခင်၏ အပြစ် မဟုတ်။ သားသမီးအပေါ် အချစ်ပိုခြင်း ကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲခြင်းသည် အပြစ်မှ မဟုတ်ပေပဲ။

'မမကြီးပြောပေးပါလား'

'ဘာလုပ်မှာ လဲ ညီမရယ် တာဝန်ကြီးပါတယ် သတိုးကိုပဲ စာသင် ပေး၊ သတိုးတာဝန်ကိုပဲ ညီမယူပါ'

'သတိုး ကျောင်းသွားတဲ့ အချိန်ဆို ဖြူ သိပ်ပျင်းတာပဲ'

'ဒီလိုဆို ပန်းစိုက်မလား၊ စက်ချုပ်မလား'

'ပန်းစိုက်တာ မာလီ ရှိနေတာပဲ စက်ချုပ်တာကလည်း အညောင်းမိပါတယ်'

'အေးပါ ညီမရယ် ဝန်ထမ်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ တာဝန်ကြီးတယ် ဖေဖေကလည်း ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး '

'ဖြူဘဝကြီးကိုလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး မမရယ်၊ ရွှေစံအိမ်လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ငယ်လို ဖြစ်မနေဘူးလား အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရ၊ ထွက်ရပြန်တော့လည်း အခြံအရံတွေနဲ့ အဖြူ တစ်ခါတစ်ရံ တွေးကြည့်မိတယ် ဖြူ့ဘဝဝဋ်ကြွေးက အရင်ဘဝက ဘယ်သူ့ကိုများ လှောင်ပိတ်ထားမိလို့ လဲလို့ မသိပါဘူး မမကြီးရယ်'

အဖြူထည်က ပြောပြောဆိုဆို ငိုသံပါလာသောအခါ မိုးမြင့်ထည်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေပြီ။

ဖခင်၊ ညီမနှင့် မောင်များ တာဝန်သည် အစ်မကြီး အမိအရာဖြစ်သော သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံကျရလေသည့် နောက်ပိုင်း အချစ်ရေးသည် သူ့ဘဝ၌ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည် ။

မိမိကိုမိမိ သနားရမည့် အစား ညီမအဖြူထည်ကိုသာ အသနားပိုနေမိသည် ။

လောကကြီး၏ အကြောင်းကို ဘာမှ မသိရှာဘဲ လမ်းပျောက်သလိုဖြစ်နေသော ညီမ၏ နောင်ရေးအတွက် သူ့ရင်၌ ရတက်မအေးနိုင်ရှာပေ။

'ကဲပါ ညီမရယ် ဘာကိုမှ တွေးမနေပါနဲ့ ဖေဖေပြန်လာတဲ့ အခါ မမကြီး ညီမခံစားချက်ကို ဖွင့်ပြောပြပြီး ခွင့်တောင်းကြည့်ပါဦးမယ်'

ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက် ချောင်ပိတ်အရိုက်ခံရသလိုများ ဖြစ်နေရှာပြီလားဟူသော အတွေးက မိုးမြင့်ထည်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လာလေတိုင်း အဖြူထည်အတွက် ရင်မှာ ထိရှုရလေသည် ။

'ခေါင်းထဲ ဘာမှ မထည့်ထားနဲ့ ညီမ၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်သွား၊ ဘာကိုမှ ပူပင်ကြောင့် ကြစရာမရှိဘဲ နေရတဲ့ ညီမဘဝဟာ စက္ကူဖြူတစ်ချပ်လိုပါပဲ သန့်စင်တာပေါ့နော် ကိုင်း ... မမကြီး ပွဲရုံသွားလိုက်ဦးမယ် ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက် သတိုးကို မမကြီးပြန်ကြိုလာမှ ပဲ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဝယ်လာခဲ့တော့မယ်'

မိုးမြင့်ထည်က နှစ်သိမ့်စကားလေးတွေပေးပြီး အိမ်မှ ပြန်ထွက်သွားလေသည် ။

ပွဲရုံသွားတော့မည်။

နံနက် သတိုးကို ကျောင်းပို့တော့လည်း မမကြီး၊ ဈေးသွားတော့လည်း မမကြီး၊ ဈေးခြင်း ပြန်ပို့ပြီး ပွဲရုံပြန်ဖွင့်တော့လည်း မမကြီး၊ သတိုးကျောင်းပြန်ကြိုတော့လည်း မမကြီး၊ ပြီးလျှင် ပွဲရုံပြန်သွား၊ ညနေခြောက်နာရီလောက်မှ အိမ်သို့ပြန်လာသည် ။

ဒီလောက်တာဝန်တွေ များ ပြားသော မမကြီးထံမှ သူ့အား အလုပ်တွေမျှဝေပေးမည်ဆိုပါက သူလည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ မလိုတော့ချေ။

အကြောင်းပြချက်က အဖြူတည်မှာ ဖျတ်ခနဲ မူးဝေကာ မေ့လဲတတ်သောရောဂါရှိသည် တဲ့ ။

ထိုရောဂါကြောင့် ပြင်ပအလုပ် မလုပ်စေဘဲ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်ရှိသောအိမ်၌ ညွှန်ကြားပြီး နေခိုင်းခြင်းဖြစ်သည် ။

မခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်ဖြစ်သည် ။

‘အန်တီစိန်’

‘ဘာလဲ ဖြူ’

လဲပြီးသားဘုရားပန်းအိုးများကို မိညိုက ယူဆောင်ကာ ဘုရားခန်းသို့ သွားပို့နေစဉ် အဖြူထည်က အိမ်တော်ထိန်းကြီးဖြစ်နေသော ဒေါ်စိန်အား ချဉ်းကပ်ကာ မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ် လိုက်လေသည်။

‘အန်တီစိန် ဖေဖေတို့ နဲ့ နေတာ ကြာပြီလား’

‘မိုးမြင့်တစ်သက်ပဲ ဆိုပါတော့’

‘ဒါဆိုရင် ဖြူတို့ အိမ်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတာပေ့ါနော်’

‘သိတာပေ့ါ’

‘ဒါဖြင့် ဖြူဘာဖြစ်ခဲ့လို့ ဒီလောက်တောင် ချုပ်ချယ်နေရတာလဲ’

‘ဟော့တော် ဖြူကလည်း အထူးအဆန်း လုပ်နေပြန်ပါပြီ။ ဖြူ့ကို အားလုံးက ဝိုင်းချစ်လို့ ပေ့ါ မောင်နှမလေးယောက်ထဲမှာ ဖြူက အလှဆုံး၊ အချောဆုံး၊ ဆရာကလည်း အချစ်ဆုံးမို့လို့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ ပြင်ပလုပ်ငန်း မခိုင်းတာကို ချုပ်ချယ်တယ်လို့ ဖြူကတွေးမိနေသလား ဆရာသိသွားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့ ’

အဖြူထည် ရှေ့နေငှားကာမှ ထောင်လုံးလုံးကျရသည့် အဖြစ်မျိုးကြုံနေသည်။

‘ဖြူတို့ အရင်က ရန်ကုန်မှာ နေခဲ့ပြီး မေမေ ဆုံးတာနဲ့ ဒီကို ရွှေ့ပြောင်းလာတာ ရန်ကုန်ကအိမ်ကြီးကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဟင်’

‘သံရုံးကို ငှားထားခဲ့တယ်’

ထိုစဉ် ... ဘုရားပန်းအိုးထားပြီးပြန်လာသော မိညိုနှင့် အဝတ်လှမ်းပြီး ဝင်လာသော သင်းသင်းပါ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာရာ ဒေါ်စိန်က

'လာ ဖြူ အပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားပန်းသွားကပ်ရအောင်'

ဟု ခေါ်ထုတ်လာခဲ့လေသည်။

မိညိုနှင့် သင်းသင်းသည် ဤစခန်းသာရောက်မှ ခေါ်ထားသော အိမ်ဖော်များ ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တကယ်ဆို အိမ်တော်ထိန်းတစ်ပိုင်း အမျိုးတစ်ပိုင်းလို ဖြစ်နေသော ဒေါ်စိန် ရှိနေသဖြင့် အဖြူထည်မှာ အိမ်၏ ဗာဟီရ အလုပ်ကိစ္စများကိုပင် ညွှန်ကြားစရာမလိုဘဲ ကလေးတစ်ယောက်လို သူစားချင်ရာ လုပ်ချင်ရာကို ဒေါ်စိန်အား ပြောလိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။

ဒေါ်စိန်ရှိလျှင် အိမ်က ပြည့်စုံနေပြီးသားဖြစ်သည်။

အဖြူထည်မှာ သတိုးဝင့်ထည်ကို စာပြပေးရုံသာ ရှိ၏။

'ဖြူက အိမ်မှာ လူပိုသက်သက်လိုဖြစ်နေမယ့်အတူတူ အပြင်အလုပ်ထွက်လုပ်ချင်တာပေ့ါ'

'မလုပ်ချင်ပါနဲ့ သမီးရယ် ... လူ့လောကကြီးက အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ကြီးနဲ့ တူပါတယ် ပရိယာယ်များ တယ် အိမ်ထဲမှာ အေးအေး ငြိမ်းငြိမ်းနေရတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်လားကွယ်'

'အန်တီစိန် ဖြူမူးလဲတာ ဘယ်နှခါမြင်ဖူးလို့ လဲ'

'ခဏခဏပါပဲ ဒီရောက်တော့မှ မဖြစ်တော့တာ တောင်ပေါ်ဒေသ ရာသီဥတုက သမီးရောဂါနဲ့ တည့်တယ်ထင်ပါရဲ့ ဒီကို ရောက်မှ မဖြစ်တော့ဘူး'

'သြော်'

သူ မူးလဲသောရောဂါအကြောင်း သူဘာဖြစ်လို့ မမှတ်မိရသနည်း။

ကျန်တာတွေအားလုံး မှတ်မိနေသည် ။

'ကဲပါ သမီးတွေးမနေနဲ့ တော့ ဘုရားပန်းကပ်လိုက်ဦးမယ် သမီး လည်း ကပ်လေ'

ဒေါ်စိန်က ပြောပြောဆိုဆို ဘုရားကို ဦးချလိုက်သဖြင့် အဖြူထည် ပြောစရာစကားစရှာမတွေ့ခင်မှာ ပင် စကားစ ပြတ်သွားရလေသည် ။

ရင်ထဲမှာ တော့ ခိုးလိုးခုလုနှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်လျက်ပင်။

'ဖေဖေ ငါ့ကို သိပ်ချစ်ချယ်တယ် အကြောင်းတော့ ရှိကို ရှိရမယ်' ဟူ သောအတွေးက မပြယ်နိုင်သေးပေ။

***

'သမီးဖြူက အိမ်ထဲမှာ နေရတာ ပျင်းနေပြီဆို'

ဖခင် ပြန်ရောက်ပြီးသည့် ညနေ မိသားစုထမင်းစားဝိုင်း၌ အဖြူထ ည်အားကြည့်ပြီး ဖခင်က အေးဆေးစွာ မေးလိုက်သောအခါ အဖြူထည် အံ့သြဝမ်းသာသွားသည် ။

'ပျင်းတာထက် ငြီးငွေ့တာက ပိုတာပါ ဖေဖေ'

အဖြူထည် အရဲစွန့်ကာ ပြောလိုက်သည် ။

ဖခင်သည် သူ့အပေါ်၌ ခပ်တည်တည် ဆက်ဆံတတ်သည် ။

မလိုအပ်လျှင် စကားမပြောဘဲ၊ လိုအပ်မှ သာ စကားပြောသည် ။

ပြောသည့် စကားများကလည်း စည်းကမ်းချက်များ သာ ဖြစ်သည် ။

'ဦးငွေ့တယ် အင်းလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ သမီး တောင်းဆိုတဲ့ ဝန်ထမ်းအလုပ်တွေကိုတော့ ဖေဖေ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဝန်ထမ်းဆိုတာ နိုင်ငံတော်ကပဲ ပိုင်တယ် ဖေဖေ မပိုင်ဘူး ဒီတော့ မမကြီးနဲ့ ဖြစ်စေ ဖေဖေနဲ့ ဖြစ်စေ လိုက်ပြီး လုပ်ငန်းမှာ ကူနိုင်တယ် ကားမောင်းသင်ပေးမယ် သတိုးအကြိုအပို့ တာဝန်ကို သမီးယူရမယ်'

အဖြူထည် အံ့အားသင့်ရာမှ ဝမ်းသာသွားလေသည် ။

လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော ခွင့်ပြုချက်များ ဖြစ်လေသည် ။

'ဩော် ဖေဖေ မောင်လေးက ဘာတဲ့ လဲ'

'ကျန်းမာကြောင်းနဲ့ သူ့ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဝေယံကိုလည်း လိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေးဖို့ ရေးထားတာ'

အဖြူထည် အံ့အားသင့်သွားသည် ။

ဟိုတစ်နေ့က တွေ့ရသော ပြည်မမှ ကိုညွှံ့သည် က နီဝင့်ထည်၏ ဆရာဟု မပြောခဲ့ပါချေ။

ဂုဏ်ပုဒ်ကို ထုတ်ဖော်မပြောတာက လူတော်တစ်ဦး၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပေလား။

'ဖေဖေ သွားတွေ့ပြီး တစ်ရက်တော့ ထမင်းစား ဖိတ်လိုက်မယ် အိမ်သားအားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူလိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေလည်း ပေးရတာပေါ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးထားတာ မိသားစုရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ချရတယ် အရှုံးမရှိပါဘူး'

ဖခင်သည် စီးပွားရေးသမားပီပီ လူမှုရေးဆက်နွှယ်မှုမှာ ပါးနပ်ချေးတွက်တွက်နေသလားဟု ပင် အဖြူထည်က တွေးလိုက်မိလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ အဖြူတည်တို့ ၏ အိမ်ဆီသို့ ပထမဦးဆုံး ထမင်းဖိတ်ကျွေးခြင်း ခံရသောဧည့်သည် တော်မှာ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ အဖြူထည် ကောင်းစွာသတိပြုမိလေသည်။

'ဒီလိုဆို ဒီလာမယ့် ဥပုသ်ပိတ်ရက်မှာ ပဲ ကျွေးလိုက်ရအောင် ဖေဖေ၊ မနက်စာလား ညစာလား'

'ညစာပဲ ကောင်းပါတယ် ဆရာဝန်ဆိုတော့ နေ့လယ် နေ့ခင်း အလုပ်များ နိုင်တယ် ဖေဖေ မနက်ဖြန်ပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ'

'ဖြူကို ကားမောင်းပြန်ကျင့်ပေးလိုက် သတိုးကော'

'အိပ်ပြီ ဖေဖေ'

ဖခင်၏ စကားသံ ဆုံးသွားသည် နှင့် ထမင်းစားဝိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။ ထမင်း စားသောက်ပြီးချိန်၌ ဖခင်နှင့် မမကြီးတို့က စီးပွားရေးအကြောင်းပြောနေသောအခါ အဖြူထည်က ပျင်း လာလေသည်။

'ညီမ စိတ်ဝင်စားရဲ့ လား'

အမှန်တော့ ငိုက်မြည်းစပင်ပြုနေသော အဖြူထည်သည် အစ်မဖြစ်သူ၏ မေးခွန်းကြောင့် ရုတ်တရက် မျက်လုံးကျယ်သွားပြီးနောက်

'ဟင့်အင်း'

ဟု ဖြေလိုက်ရာ ဖခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူက အရိုးခံမလေး အဖြူထည်ကို ကြည့်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်လေသည်။

'ပွဲရုံကိစ္စကော ဝါသနာပါရဲ့ လား အိမ်ပြင်ထွက်ချင်တာ သက်သက် လားဖြူ'

ဟု ဖခင်က မေးလိုက်သောအခါ အဖြူထည်က ရှက်ပြုံးလေးပြုံးကာ

'နောက်တော့ စိတ်ဝင်စားလာမှာ ပါ'

ဦးဝင့်ထည်သည် အဖြူထည်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ချလိုက်လေသည်။

အဖြူထည်အတွက် အဖြူထည်၏ အနာဂတ်အတွက် မသေခင် အစီအစဉ်တစ်ခုခုတော့ ချမှတ်သွားသင့်ပြီဟု သူယူဆမိလေသည်။

'ကဲ အိပ်ချင်သွားအိပ်တော့ ညီမ'

'ဟုတ်'

အဖြူထည်က ဖောင်းမှ လွတ်သော မြင်းတစ်ကောင်နှယ် ညှော့ခန်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဦးဝင့်ထည်က သူ အားအထားရဆုံးနှင့် ယုံကြည်စိတ်ချရဆုံးသော သမီးကြီးမိုးမြင့်ထည်ကို ကြည့်ကာ

'သမီးညီမအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ့် အကြံဉာဏ်ရှိရင် ဖေဖေ့ကို ရဲရဲတင်းတင်းသာပြော သမီး'

'လောကကို ရှောင်ပုန်းခြင်းနဲ့ ပဲ သေတဲ့ အထိ နေသွားစေမယ်ဆိုရင် ဖြူ့အပေါ် ထားရှိတဲ့ စေတနာဟာ မှန်ကန်ပါ့မလားလို့ သမီးတစ်ခါတစ်

ရံ တွေးမိတယ် ဖေဖေ’

မိုးမြင့်ထည်က ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်နှင့် ပြော လိုက်လေသည် ။ ဖခင်ဝေဒ နာရသွားမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်လေသည် ။

‘ဖေဖေလည်း သမီး တွေးသလိုပဲ တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးတယ် ကံတရားရဲ့ စီမံချက်အတိုင်းပဲပေါ့ သက်တမ်းအရဆိုရင် ဖေဖေလည်း သေရက်ကို တဖြည်းဖြည်း နီး လာပြီ သားသမီးတွေထဲမှာ ဖြူ့အတွက်ပဲ နောက်ဆံ တင်းရတယ် သတိုးကိုတော့ သမီးပဲတာဝန်ယူသွားရလိမ့်မယ် ထင် တယ်’

‘ဖေဖေကလည်း ခုမှ ဖေဖေ့အသက်က ၆၀ ပဲ ဝင်ကာ ရှိသေးတယ် သေစကားမပြောပါနဲ့ ဦး’

မိုးမြင့်ထည်က ရင်ထဲထိခိုက်လာသဖြင့် ဖခင်အား ဟန့်တားလိုက်မိ လေသည် ။

‘ဩော် လူဆိုတာ ဆန့်သောလက်မကွေးမီ ကွေးသောလက်မဆန့်မီ သေသွားတတ်တာမျိုး ဖြစ်တဲ့ အတွက် သေခြင်းတရားအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရတယ် ရော့ သမီးမောင်လေးရေးလိုက်တဲ့ စာ ဖတ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်တော့’

ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့လက်ထဲသို့ စာတစ်စောင်ထည့်ပေးပြီး အပေါ်ထပ် သို့ တက်သွားလေတော့သည် ။ မိုးမြင့်ထည်က ဖခင်နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိလေသည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ချစ်ဇ နီး ဆုံးသွားကတည်းက အပြုံးအရယ်တို့ ပျောက်ဆုံးကာ အလုပ်ထဲ၌ သာ အာရုံနှစ်ထားလေသည် ။ လူ့ဘဝတစ်ခု၏ အတိတ်ဆိုတာကို ပြည် ဖုံးကားချထားလိုက်လို့ မည်မျှတာရှည်အောင် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မည် နည်း ဆိုတာကို မိုးမြင့်ထည်တွေးလိုက်မိတိုင်း ရင်မှာ မောကျပ်လာသ

ကဲ့သို့ ခံစားရလေသည် ။ သို့သော် ငေးငိုင်ချိန် တွေးတောချိန် မရအောင် သူသည် လည်း အလုပ်များ လွန်းသူ ဖြစ်သည် ။

လူ့ဘဝဆိုတာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာတာလားဟု တောင် သူ စိတ်ပေါက်လက်ပေါက် တွေးမိလေသည် ။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်တဲ့ ။

ဒီလူကို နီကလည်း သဘောကျသည် ။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ဆီခွင့် တောင်းကာ အိမ်ကိုဝင်ထွက်ခွင့်ပေးပါရန် စာရေးတောင်းဆိုထားလေ သည် ။ နီသဘောကျလောက်သောသူဆိုတော့ ဘယ်လိုလူမျိုးများ လဲဟု လည်း တွေ့ချင်လာသည် ။ တွေ့ရတော့မှာ ပါလေဟူသော အတွေး လျှပ် တစ်ပြက်ပေါ် လာပြီးနောက် တစ်နေ့တာ ငွေစာရင်းရှင်းရန်နှင့် ငွေသိမ်း ရန် မီးခံသေတ္တာရှိရာ အခန်းသို့ ဝင် လိုက်လေတော့သည် ။

***